

Trondheim, VBK (Verdal'n Karsk og BASE)

Samtale med Hans Iver Lange

Desember 2006

Hans Iver har vært med i VBK fra starten av. Han har vært fallskjermjeger i forsvaret og er en av de mest erfarne basehopperne i landet. Han er forsker ved NTNU og har vært aktiv i forbindelse med utvikling av "akademisk base", en vitenskapelig innfallsvinkel til hoppeteknikk og utstyrs-utvikling (se nedenfor). Han er pappa til tre barn.

Utstyr

I miljøet i Trondheim har det lenge vært banebrytende tanker omkring flyving. Base handler jo om å fly bort fra noe, om å søke seg ut fra fjellveggen. Jeg fikk en del aha-opplevelser første gang jeg så Stein Olsen marsje ut svaet (svaberg) fra Karslkråttind i 2002. Jeg har vært opptatt av lange fritt-fall uten wing-suit (dress med tekstiler mellom armene og overkroppen og mellom beina). I VBK var det i denne perioden mye prat om teknikk og smoke-pants (bukser med små hull som gjorde at buksa ble fylt med luft). Jeg prøvde i denne forbindelsen ut større bekledding for å få mest mulig ut av marsjingen. Jeg begynte med strikk for å få klærne til å sitte tettere på kroppen for å minske luftmotstanden, og sydde om bukser og jakker. Så begynte vi å tenke på hvilke muligheter det ga å kunne kombinere rig og klær. For da kunne vi oppnå en optimal vingeprofil

for kroppen, for en optimal vingeprofil gir større muligheter til manøvrering under marsjen. Da kan vi følge terrenget tettere, svinge og stupe.

Ganske fort ble det en vitenskapelig måte å utvikle utstyr på. Dette var en innovativ gruppe med utgangspunkt i en konstellasjon av mennesker med samme ideer ved Sintef og NTNU. Det ble etablert som eget forskningsprosjekt. (De første i verden som har forsket på dette. Red. kommentar). Vi begynte å sy en ny drakt og laget en ny rig. Drakt og rig satt så tett til kroppen som mulig. Rikken ble da bortimot dobbelt så lang som den gamle, med utseende av et slags skilpaddeskjold. Rikken ble nå integrert i en ny del, der overgangen mellom delene var føyd sammen. Flere sivilingeniører var involvert i prosessen. Det var eksperimenter i vindtunnel, der testpersonen lå i en statisk kroppsstilling med respons på målinger i forhold til løfting og draing. Og så ble det laget et GPS-program for å analysere hoppene. Saken er at når vi minsker luftmotstanden, så øker hastigheten. Og hvis vi greier å doble hastigheten, så får vi fire ganger så stor kraft til å manøvrere.

Sportslig

Dette nyutviklede utstyret har vært testet ut i Romsdalen, Eikesdalen og Kjerag, men offisielt egentlig i forbindelse med Schrødingers Katt, som viste hopp fra Vikesaksa i Eikesdalen høsten 2006. Sportslig sett, så hopper vi med optimal flyvinkel, for å fly så fort som mulig og samtidig så langt som mulig. Rent konkret betyr dette en bratt utgangsposisjon eller en bratt vinkel med kroppen i forhold til fjellveggen og terrenget.

Noen kaller dette for "akademisk base". Det kan minne om det å fly en vingedress fort. Det er ingen blafring, men full manøvrerbarhet. Det innovative i selve flyingen i tillegg til det å kunne fly fort, er nå å kunne stupe, svinge og å følge terrenget tettere, å finne nye ruter. Men læringskurven for nybegynnere er brattere enn med ordinært utstyr.

Hoppsteder

Det er mindre ureglementert hopping enn før (fra broer, master m.m.). Jeg gidder ikke å løpe for å gjemme meg. Det er lite tilsig med nye folk, kanskje er det derfor. De nye vil ha mye av alt. Derfor er det ofte dem som driver utstrakt ureglementert hopping. Når man har flydd nær veggen i 40 sekunder, blir det å hoppe fra en mast ikke så spennende lenger. Å kjøre 1 1/2 time for å hoppe fra en bro, blir ergo mindre spennende enn å dra på en fjelltur. Men det er hoppet som er spikeren. Jeg hadde nok ikke gjort mer enn 10-20 % av fjellturene hadde det ikke vært for hoppingen. Det er fascinerende å gå på steder ingen andre har gått før i et utfordrende terreng. Fjellhopping har økt betraktelig de siste åra. Det gir en annen frihetsfølelse enn å hoppe om natta. Mange er ikke vant til å være ute og gå, selv om de har drevet ulike former for sport. Jeg liker etter hvert å være ute på tur.

Trondheimsmiljøet hopper mest i Sunndalstraktene, det vil si Litledalen, i Eikesdalen og fra Bispen ved Trollstigen og fra ulike utsprangsteder i Trollveggen. Men vi har også funnet nye plasser i Sogn. Her er potensialet stort for de med vingedress.

Miljøet i VBK

Det er en fin gjeng, som treffes jevnlig. VBK har 12-14 medlemmer, 8-9 aktive, men få nykommere de siste 2-3 åra. Det er lett å henge seg med på tur. Vi kjenner hverandre godt og har det gøy på tur. Miljøet har onsdagsklubb, der vi kan møtes hver onsdag kveld og ta et par øl i kjelleren til Øyvind. Her har det i det siste vært mest prat om utstyr. Det er fortsatt ikke jenter i VBK-miljøet. Det var ei jente med og hoppet litt for noen år tilbake. Men hun har flyttet. Fem av oss 8-9 aktive er småbarnsfedre. Høsten 2006 ble de andre miljøene invitert til å boogy fra Katthammeren i Eikesdalen. Det ble en fin helg. Det var den lett eldre garden som møttes.